

"Δεν παραιτήθηκα από τη ζωή, κάνω όνειρα"

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

"Δεν παραιτήθηκα από τη ζωή, κάνω όνειρα"

Παρασκευή, Δεκέμβριος 2, 2011 - 16:28

«Είμαι πάρα πολύ τυχερός που έχω αυτούς τους γονείς γιατί πάλεψαν και έχουν γίνει το μέσο για να κάνω τα όνειρά μου πραγματικότητα»

Ανασαίνω, παρατηρώ, αισθάνομαι, μα δεν αγγίζω. Συλλογίζομαι, εναντιώνομαι στο άδικο, διεκδικώ, μαθαίνω, σπουδάζω, ειδικεύομαι, μα δεν βηματίζω. Το μυαλό μου θέλει να κάνει το σώμα να εγερθεί, μα αυτό δεν το υπακούει. «Το σώμα δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει το μυαλό!» Αυτό και άλλα πολλά με έμαθε η συνάντηση με τον άλλοτε σημαντικό στις εθνικές επετείους και πάντα αριστούχο, σήμερα ειδικευόμενο ιατρό, Στέλιο Κυμπουρόπουλο.

Έχουν γραφτεί πολλά για το «φαινόμενο Στέλιος». Σήμερα είναι ένας νέος είκοσι έξι χρόνων που κάθε πρωί στις επτά φοράει την άσπρη μπλούζα του για να υπηρετήσει τον άνθρωπο, επικοινωνώντας μαζί του με την ιδιότητα του ιατρού που σέβεται τους ασθενείς του. Οσα θα διαβάσετε σε αυτήν τη συνέντευξη είναι πέρα ως πέρα αληθινά. Ειπωμένα από έναν άνθρωπο που «η μοίρα, η τύχη ή όπως αλλιώς μπορεί να ειπωθεί αυτό που μου συμβαίνει», όπως λέει χαρακτηριστικά, του στέρησε τη δυνατότητα να κινείται. «Ανέπτυξα όμως όλα τα άλλα. Ίσως σε μεγάλο βαθμό. Ακούω καλύτερα, παρατηρώ τα πάντα με μεγάλη διείσδυση. Αντιλαμβάνομαι από πολύ μακριά πράγματα. Εκείνο που θα ήθελα τουλάχιστον να έχω είναι η δυνατότητα να κινώ τα χέρια μου. Να πιάνω, να αγκαλιάζω, να αγγίζω. Τώρα χάνω ένα σημαντικό μέρος της πληροφορίας, της επαφής, της επικοινωνίας».

Η χαρά που έγινε πένθος...

Ολα άρχισαν όταν ο Στέλιος έγινε δεκατεσσάρων μηνών. Τότε ήταν που οι γονείς του αντιλήφθηκαν ότι δεν μπορούσε να λειτουργήσει όπως τα άλλα παιδιά της ηλικίας του.

«Η μητέρα μου, όταν έμαθε από τους γιατρούς το πρόβλημά μου, νωπιαία μυϊκή ατροφία λέγεται, έκλαψε. Το μήνυμα ότι δεν επρόκειτο να κινηθώ ήρθε σαν βαρύ πένθος. Πένθος γιατί δεν έζησε το παιδί αυτό που είχε ονειρευτεί, καθώς το είχε στα σπλάχνα της εννέα μήνες και το περίμενε κάνοντας σχέδια. Από εκείνη τη στιγμή οι κίνδυνοι να φύγω πραγματικά από τη ζωή μεγάλωσαν. Για μένα και το παραμικρό κρύωμα ήταν τρεις φορές πιο επικίνδυνο. Από τα παιδικά χρόνια μου θυμάμαι τις προσπάθειές μου αλλά και τη σκληρή προσπάθεια των

δικών μου να ζήσω. Εβρισκαν τα πάντα. Τα ακολουθούσα με πείσμα και θέληση. Θυμάμαι τα ταξίδια σε άλλες χώρες, τις εκδρομές, τις ευχάριστες στιγμές που πέραγα αλλά και τις δυσκολίες, και τις προσπάθειες να γίνω όλο και πιο λειτουργικός» θυμάται.

«Εγώ έμαθα από την αρχή και παραδέχτηκα την αναπηρία μου. Το ίδιο έγινε και με τους γονείς μου. Αποδέχτηκαν την αναπηρία μου. Ομως δεν παραιτήθηκα από τη ζωή. Γιατί στη ζωή έχουμε όλοι μας ίσα δικαιώματα. Λυπάμαι γιατί στην Ελλάδα δεν έχει επικυρωθεί η χάρτα για τα δικαιώματα των ΑΜΕΑ. Μέσα στο πανεπιστήμιο έκανα αγώνα για να αλλάξουν πολλά πράγματα. Η αρχή με εμένα είχε γίνει από τη στιγμή που μου δόθηκε η δυνατότητα να σηκώσω την ελληνική σημαία και να ηγηθώ της παρέλασης στο Γυμνάσιο του Κορωπίου. Ας είναι καλά η αγαπημένη μου καθηγήτρια, η μαθηματικός Ιωάννα Μακρή, η οποία πίστεψε σε μένα και μου έδωσε τα φτερά της ψυχής για να το κάνω» μας λέει χαρακτηριστικά.

Ο Στέλιος δεν πήγε σε ειδικό σχολείο. Από το Δημοτικό στον Βύρωνα, έπειτα στο Κορωπί Γυμνάσιο και Λύκειο, διδάχθηκε ό,τι και τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Συμμετείχε παντού. Η αναπηρία δεν του στέρησε τη χαρά να είναι κοινώς της φιλίας, της ομάδας, της σχολικής κοινότητας.

Στο σπίτι τους στο Λαγονήσι ο Στέλιος, κοντά στους δικούς του ανθρώπους, τη μητέρα, τον πατέρα, τον αδελφό του και τα ανιψάκια του, απολαμβάνει τη θέα στο απέραντο γαλάζιο του Σαρωνικού και ονειρεύεται. Εχουμε γίνει φίλοι μέσα σε λίγα λεπτά και τολμώ να τον ρωτήσω αν αισθάνθηκε ποτέ ότι είναι βάρος για τους γονείς του... Τα μάτια του σαν να μεγάλωσαν. Η φωνή του σαν να πήρε δύναμη. Και όλο του το σώμα σαν να αντέδρασε: «Όχι, ποτέ!» μου απάντησε κοφτά. «Αντίθετα, στήριξαν τη θέλησή μου για ζωή.

Είμαι πάρα πολύ τυχερός που έχω αυτούς τους γονείς που παλεύουν μαζί με έμενα για την ανεξαρτητοποίησή μου. Που με βοηθούν να βρω τον εαυτό μου. Που δεν με βλέπουν πλέον σαν μωρό. Που έχουν ενισχύσει τα θέλω μου. Που έχουν γίνει το μέσο για να κάνω τα όνειρά μου πραγματικότητα. Που δεν τα άφησαν όλα στη μοίρα» απαντά.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΒΑΣΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ

- *Τελικά το σώμα κάνει ό,τι θέλει το μυαλό;*

Ωραίος και επιτυχημένος ο στίχος. Τέλεια και η ερμηνεία από τον Νότη Σφακιανάκη, τον οποίο θαυμάζω, αλλά όχι, δεν μπορεί το σώμα να κάνει ό,τι θέλει το πνεύμα. Η δύναμη του μυαλού. Τα πάντα τα βασίζουμε στο μυαλό, και εγώ όπως και εσείς. Αν το μυαλό μας γίνει «σούπα», δεν θα υπάρχει τίποτε ούτε το κινητικό ούτε το νοητικό. Μπορεί αυτή η κατάσταση που ζω εγώ και τα άλλα άτομα με αναπηρία να είναι δύσκολη, να θέλει κόπο, να θέλει αντοχές, να δυναμώνει το πείσμα και την πίστη ότι μπορείς, μπορεί να θέλεις να σε αποδεχθούν οι γύρω σου, να αποδεικνύεις καθημερινά ότι είσαι ικανός, αλλά η ζωή είναι για τα δύσκολα. Πάντα με γνώμονα να μη στενοχωρώ τους άλλους και να τους συμπαραστέκομαι με την καρδιά μου, προχωράω.

- *Και αν πάψει να λειτουργεί το μυαλό;*

Αν είναι να πεθάνω, καλύτερα να πεθάνω μια και καλή! Δεν θέλω να φτάσω ποτέ στο σημείο να μη με υπηρετεί το μυαλό μου. Αλλωστε, το μυαλό είναι σφουγγάρι και κάνει τις δικές του απορροφήσεις. Το μήνυμά του από αυτήν εδώ τη συζήτηση απευθύνεται στην κοινωνία, της οποίας ο καθένας μας -όπως λέει- είναι ένα εξάρτημα: «Ετσι, πρέπει να αφήνεται το περιθώριο στον καθένα μας μέσα σε αυτήν την οργανωμένη κοινωνία να συμμετέχει με το είναι του και με τον τρόπο του. Γιατί εγώ, όπως και άλλοι σαν εμένα, έχω βρει τους τρόπους να είμαι λειτουργικός. Επομένως πρέπει να έχουμε ανοιχτό μυαλό και διάπλατα μάτια για να κατανοήσουμε ότι υπάρχει κάτι το διαφορετικό, το οποίο μπορεί και πρέπει να είναι συμμετοχο αυτής της κοινωνίας και να μην το εξοστρακίζουμε ως άγνωστο».

«Σύστημα Ανεξάρτητης Διαβίωσης»

Ο Στέλιος Κυμπουρόπουλος δεν μεγάλωσε με παραμύθια όταν ήταν μικρός. Αγαπημένες του ήταν οι διαφημίσεις στην τηλεόραση και δύο ταινίες με τη Ρένα Βλαχοπούλου και τον Κώστα Βουτσά, τις οποίες δεν χόρταινε να βλέπει. Δεν δέχεται να τον παρομοιάζουν με τον Χόκιγκ, γιατί πιστεύει ότι εκείνος είναι πιο έξυπνος από τον ίδιο. Αυτό που τον στενοχωρεί είναι ότι δεν μπορεί να εκφραστεί μέσω του σώματός του, κάτι που τον δυσκολεύει και στη δουλειά του. Θέλει να γίνει ψυχίατρος για να βοηθήσει τους συνανθρώπους του και να κατανοήσει τα προβλήματά τους. Λατρεύει και την ομοιοπαθητική, την οποία θέλει να ενσωματώσει σε όσα μαθαίνει. Ονειρεύεται το δικό του ιατρείο.

Εχει πολλούς φίλους και φίλες, και δημιουργεί καινούργιους κάθε μέρα. Παίζει σε θεατρικές ομάδες. «Δεν ξέρω

πράγματι τι κάνω και μέσα στην ακινησία μου γίνομαι τόσο εκφραστικός» δικαιολογείται. Τον φοβίζει το μέλλον και δεν μασάει τα λόγια του: «Πέραν του ηθικού, αγαπώ τους γονείς μου, είναι και το αντικειμενικό, αφού οι γονείς μου με βοηθάνε. Αυτό που δεν μπορώ να κάνω εγώ γίνεται μέσω των γονιών μου. Δεν ξέρω τι θα γίνει αύριο, αν οι γονείς μου πάψουν να με βοηθάνε είτε γιατί δεν θα μπορούν, γιατί θα έχουν μεγαλώσει, είτε γιατί δεν θα υπάρχουν. Αυτό μου κόβει τα φτερά, επειδή είμαι στην Ελλάδα. Αν ήμουν αλλού, στη Σουηδία για παράδειγμα, θα είχα τη δυνατότητα να ζω μόνος μου βάσει του Συστήματος Ανεξάρτητης Διαβίωσης. Αυτό είναι μια ολόκληρη φιλοσοφία που υποστηρίζεται και από προσωπικούς βοηθούς-γνώστες των αναγκών του κάθε ατόμου με αναπηρία. Το οποίο κοστίζει πολύ βέβαια και αυτό το κόστος θεωρείται εξωφρενικό για την Ελλάδα».

Λατρεύει τα μακαρόνια με κιμά, τον μουσακά και τα ταξίδια, και μάλιστα με αεροπλάνο. Είναι κινητό GPS. Του λένε ότι έχει μάτια και πίσω του. Όμως δεν θεωρεί τον εαυτό του καλύτερο από κάθε άλλον άνθρωπο. Αυτό θέλω να γράψετε, μου λέει: «Τα άτομα με αναπηρία είμαστε φυσιολογικά. Αισθανόμαστε το ίδιο και πληγωνόμαστε το ίδιο με τον καθένα δίπλα μας. Η αναπηρία είναι ένα κομμάτι της κοινωνίας».

Η ιστορία του

Το 1999, έναν μήνα μετά τον φονικό σεισμό της Πάρνηθας, ο 15χρονος τότε Στέλιος Κυμπουρόπουλος βρίσκεται επικεφαλής της μαθητικής παρέλασης στο Κορωπί. Μια στιγμή του χρόνου που άλλαξε για πάντα τη ζωή πολλών μαθητών σαν και εκείνον. Ο Στέλιος, αριστούχος του 1ου Γυμνασίου Κορωπίου, ένωσε ότι τα πράγματα μπήκαν στη θέση τους. Οτι εκείνος στάθηκε η αφορμή, ώστε «να παραμεριστούν οι παλιοί νόμοι και να δοθεί το αυτονόητο δικαίωμα στα παιδιά με ειδικές ανάγκες να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις της επετείου» όπως είπε και ο τότε υπουργός Παιδείας.

ΣΟΦΙΑ ΔΙΓΕΝΗ-ΚΟΛΙΟΤΑΣΗ

Φωτ.: ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΟΥΛΟΓΕΝΗΣ